

[Energiministeren]

behandles videre i udvalget i forbindelse med, at man opklarer de enkelte problemer, som allerede er rejst eller vil blive rejst i udvalget. Der er faktisk en række sammenhænge, som kan se nok så komplicerede ud, hvis man skulle forklare dem umiddelbart, og hvor jeg tror en skriftlig fremstilling er langt at foretrække.

Det skuffede mig naturligvis, at hr. Hans Hækkerup på socialdemokratiets vegne så stærkt gik imod dette forslag og karakteriserede det som udtryk for letsindigheder. Jeg kan afkræfte – sådan som nogle har opfattet det – at forslaget er tænkt som et forsøg på at få en meget hurtig forbedring af betalingsbalancen. Det er ikke det, der er sigtet med forslaget, og det er ikke det, der er virkningen af forslaget. Der kan komme en vis, mindre lettelse i øjeblikket, men det helt afgørende i forbindelse med sigtet med og virkningen af dette forslag er, at hvis man fastholder den mekanisme, som man lagde sig fast på i 1980 ved lovens vedtagelse, ville man efterhånden komme ind i en situation, hvor denne byrde bliver større og større. Så ville vi over de næste fire år yderligere skulle investere 1,8 mia kr. i lagre, noget, der svarer til en omkostning pr. ton brændselolie af størrelsesordenen 45 kr.

Det siger sig selv, at det er det fremtidige perspektiv for en udvikling med uændrede bestemmelser, som er det centrale sigte, og hvis jeg skulle prøve at overbevise hr. Hans Hækkerup – jeg er ikke sikker på, det er muligt – med blot et enkelt argument, som ligger uden for bemærkningerne i lovforslaget, ville jeg stiltødt henvise til Sverige, som for cirka et år siden begyndte at reducere beredskabslagrene, og vi ved jo alle, at situationen i Sverige er den, at de har en anden og endnu stærkere tradition, end vi har, for at sikre sig over for sådanne situationer, som disse mindstelagre er tænkt for. Ikke desto mindre har Sverige, som jo er ledet af en socialdemokratisk regering, ment, at udviklingen berettigede til et sådant skridt.

Det er rigtigt, når hr. Hans Hækkerup påpeger, at kullagrene dækker en længere periode end olielagrene. Det har naturligvis sammenhæng med, at kul primært bruges i forbindelse med elproduktionen, og med, at kul er billigere at anskaffe og oplagre end olie.

Jeg kan i øvrigt føje til i denne sammenhæng, at netop den omlægning af brændsels-

forbruget på vore elværker, der med stort held er tilvejebragt gennem de senere år, har bevirket, at kun ca. 4 pct. af elværkerne brændselsforbrug i dag er olie. Det er en af de ting, som bevirker, at en fortsat lovgivning med nøjagtig det indhold, som loven fra 1980 har, vil føre med sig, at elværkerne vil være i stand til at afvikle en del af de olielagre, de i dag har, men efter loven vil disse olielagre i så fald skulle lagres i en anden regie og med en betydelig omkostning. Alt det kan jeg imidlertid redegøre nærmere for i udvalget. Jeg har stadig ikke helt opgivet, at også hr. Hans Hækkerup ved en mere indgående gennemgang af forudsætningerne for og indholdet af dette forslag vil kunne vende sin absolutte modstand til en knap så markant holdning.

Jeg har noteret mig, at det af flere ordførere, bl.a. fru Lone Dybkjær, har været nævnt, at man kunne forestille sig eventuelt at ændre formuleringen af lovforslaget på en sådan måde, at bestemmelsen om, hvornår folketingets energipolitiske udvalg skulle have en sag forelagt, for man disponerer på dette område, i stedet for at stå i bemærkningerne kunne flyttes hen i lovteksten. Det er selvfølgelig parat til at overveje såvel som andre forslag om, hvordan lovens tekst kan udformes på en sådan måde, at den er i stand til at samle så stor en bredde i folketinget som muligt, for jeg tror bestemt, at det har betydning også med hensyn til en lovgivning som denne.

Hans Hækkerup (S):

Da jeg i første omgang gjorde en bemærkning om forsyningssikkerheden, har jeg øjensynlig ikke udtrykt mig klart nok til, at fru Lone Dybkjær forstod, hvad min mening var.

Det har selvfølgelig for socialdemokratiet, da vi var i regering – og det gælder også i dag – været en meget vigtig del af vores energipolitik netop at sikre denne forsyningssikkerhed og nedsætte vores afhængighed af olien. Det, jeg siger, er, at Danmark også i dag, hvis der sker en virkelig afgørende ændring i udenrigspolitikken, f.eks. en lukning af Hormusstrædet, er fantastisk sårbar, og det er derfor, vi mener, det er forkert at reducere olielagrene nu. Det er jo en uændret oliemængde i absolut mål, der er tale om.